

P i e f i f f e n.

Utgifven

af

P. Waldenström.

Fyrationdetredje årgången.

N:o 5

September

1884.

Om vigtens af absolut nykterhet, när man will verka för nykterhetsaken.

Att dryckenstapen är en af vårt folks förnämsta fiender, det inses nu af nästan hvar och en. Nykterhetsverksamheten har dervör blifvit en makt i landet, och hon skall blifwa det ännu mer. Hon är wärd att blifwa det. Ty det är hon, som genom ett ihärdigt under årtionden fortsatt arbete så småningom wändt den allmänna folkmeningen emot superiet. I min barndom ansågs nykterhetsvännerna såsom några halstokar, och jag minnes mycket wäl, med hvilket löje ett nykterhetsmöte omtalades, hvilket hölls i min fädernestad, då jag var kanske fem eller sex år gammal. Jag satt då uppkruppen i ett stäfferifönster och betraktade den till kyrkan astågande processionen såsom något riktigt widunderligt. Nu är det icke mer så.

Men skall en verklig nykterhetsverksamhet kunna bedrifwas, så böra de, som bedrifwa densamma, vara absolut nyktra. Om man och icke må straffa det såsom synd, att någon dricker ett glas vin eller ett glas öl, så fordrar dock nykterhetsverksamheten såsom all annan verksamhet, om den skall kunna beräkna full framgång, att man avlägger allt, som hindrar. Och nekas kan icke, att det är ett hinder för nykterhetsverksamheten, om de, som arbeta i densamma, sjelfwa begagna vin och öl, i all synnerhet om de i sina samqwäm på hela werldens vis klinga och skåla med winglasen. De troende i vårt land hafwa i den delen genom de sednare årens nykterhetsverksamhet undergått en wäl behöflig och mycket helsosam rensning, hvilken dock behöfwer ännu fortsättas. Om någon för sin helsa behöfwer sprithaltiga drycker, så må han begagna dem såsom medikamenter. Men medikamenter anwänder man ju icke såsom njutningsmedel, icke heller klingar och skålar man med medikamentsglasen.

Wid nio eller tio års ålder hörde jag i mitt föräldrahem en disputa-
tion mellan en nykterhetsvän och en annan. Den förre sade då ungefär
följande ord, hvilka fastnade djupt hos mig: "Det måttliga bruket af sprit-
drycker är såsom exempel mycket farligare än det omåttliga. Ingen har
ledts in på dryckenstapens bana af de egentliga drinkarenas exempel. Ewertom
väcker detta affly. De, som nu äro drinkare, hafwa allehanda tagit de första
stegen på sin olyckliga bana i den bestämda visheten att alltid förblifwa
måttliga; och emot det affräckande, som låg uti de förfallna drinkarenas
exempel, tjenade måttlighetssuparenas exempel dem alltid till uppmuntran."

I fjärde häftet för innewarande år af den utmärkta tidstristen *Läs-
ning för hemmet* *) sid. 84 läses följande lärorika berättelse af en engels-
man mif Weston, som mycket arbetat för nykterhetssaken. Hon säger: Jag hade
arbetat i nykterhetssaken länge nog och ifrat för att få menniskor att un-
derstecna den löftessförbindelse till absolut nykterhet, som jag sjelf icke un-
derstecnat, då jag plötsligt fick upp ögonen öfwer förhållandet genom ett
det kraftigaste medel, nemligen en eländig drinkare. Det tillgick sålunda.
Wid slutet af ett större möte, då vi, som arbetade för absolut nykterhet,
hade allvarligt påvisat den mensliga förnedring och all den uselhet, som
dryckenstapslasten drager med sig, samt uppmanat de närvärande att be-
finna detta och ingå i vår nykterhetsförening, kom en förstörd och vester-
rättelig drinkare fram till mig ur mennishöopen och sade sig wilja ingå i
föreningen samt antecna sitt namn på min lista. Han war storstens-
fejare till yrket och känd af oss alla. Jag blev mycket glad öfwer den märf-
liga händelsen och war ifrig att lemna både lista och siffran till hans för-
fogande, på samma gång som jag yttrade några uppmuntrande ord der-
öfwer, att han kom. Han hade dock ej väl fått pennan i sin hand, förrän
han hastigt wände ansigtet mot mig, såg på mig tweksamt och sade: "Får
jag los att fråga, mif Weston, är ni sjelf absolutist?" Brydd öfwer detta
direkta och alldeles opåtänkta spörsmål, svarade jag, att jag nog kunde
dricka ett litet glas vin eller öl ibland, men naturligtvis med den största
måtta. Storstensfejaren lade nu genast ned pennan och sade, helt belåten:
"Nå; då will jag göra precis som ni: taga mig ett glas ibland med måtta." Inga
uppmanningar å min sida kunde sedan förmå honom att sifra sitt
namn på listan; ej heller förmådde han sjelf att hålla måtta; han gick
tillbaka till sitt gamla lif och ursäktade sig till höger och venster med de
orden: Jag will göra, såsom mif Weston har gjort. Jag följer mif
Westons exempel."

* * *

Svar på bref.

Käre Broder! Du frågar mig, om det i Mark. 1: 8 werkligen står,
såsom jag öfversatt: Jag har döpt eder med vatten. Derpå kan jag en-

*) Denna tidstrist utgifwes i Uppsala och kostar i prenumeration på alla postkontor 4: 50.

dast svara ja. Tag den Tischendorffska textupplagan och visa den för hvem som helst, som kan grekiska, och han skall, om han will vara ärlig, aldrig kunna öfversätta annorlunda än så: med watten. Och denna läsart stödjer sig på de äldsta och bästa handskrifternas samstämmiga wittnesbörd. Ånnu bestämdare är detta förhållandet i Luk. 3: 16, der det åter står: Jag döper eder med watten. Der tillkommer ännu flera handskrifter s wittnesbörd. Men aldramest bestämdt är Apg. 1: 5, der det står: Johannes döpte med watten. På detta ställe äro nämli. alla både äldre och yngre, både bättre och sämre handskrifter öfwerens. Så mycket märkwärdigare är detta förhållande, som det på alla tre ställena näst derefter står: döpa i helig Ande, och det dersör väcker desto mer uppmärksamhet, att det icke ock näst förut står: döpa i watten. Hwad som af detta kan läras, det är, att man på dessa ställen icke kan öfversätta ordet **döpa** med **neddoppa**. Ty att neddoppa med watten, det kan hwarken sägas på swenska eller på grekiska. Så widt jag förstår, bewisar detta, att på den tid, då Markus och Lukas lefde, fanns ett dopsätt, som war ett döpande med watten. Begjutningen är ett sådant döpande med watten.

Att kalla alla frestelser för synd wore för visso orimligt. Om någon försöker att förmå mig att gå in på en frog för att dricka, så är det en frestelse. Men icke har jag någon synd för det, att jag frestades så. Om någon försöker med våld eller förespegling om fördelar förmå mig att öfvergifwa Herren, så är det wist en frestelse, men icke har jag någori synd för det, att jag blir så frestad. Jakob uppmanar de kristna att hålla det för en glädje, när de råka i mångahanda frestelser (Jak. 1: 2). Om nu sådana frestelser wore synd, så skulle Jakob förmåna de troende att glädjas deröfwer, att de råkade i mångahanda synder. Och det måste ju wara orimligt. Men det finnes frestelser af annat slag, frestelser som bestå uti begärelser, hwilka uppstiga ur ens eget inre. Dessa kan jag icke annat än räkna för synder. Om jag nu icke låter en uppstigande fänsla af sjelfbehag, af afund, af äregirighet, af bitterhet l. d. så öfvermålt öfwer mig, så har jag dock länt sjelfbehag, afund o. s. w. och dermed har jag syndat. Det war på budet: Du skall icke hafwa begärelse, som Paulus stöp. Han tänkte icke: "Sjelfwa det der uppstigande begäret är en frestelse och ingen synd, bara jag icke följer det". Så länge han tänkte det, redde han sig bra. Men när han gaf akt på, att budet lydde: Du skall icke hafwa begärelse; då blef han krossad. Jag tror, att det kan wara wiktig för Guds barn i den närvarande tiden att gifwa akt på detta. Att förbise det, kan hafwa de försräckligaste följer.

Om dem som befinna sig i dödsritet, står det ingenstädes i nya testamentet, att de äro i ett medwetslöst tillstånd. Twertom talar Kristus i historien om den rike mannen och Lazarus i Luk. 16 alldeles tydligt om, att de äro i ett medwetet tillstånd. Att i gamla testamentet wissa uttryck här och der förefokomma, som tyckas tala om ett medwetslöst tillstånd, derom må

man besinna, att i gamla testamentet saknas mycket af det ljus, som först i det nya testamentet blifvit uppenbaradt.

Din fråga, om det kan vara rätt och striftenligt att genom auktioner, tefester m. m. stafsa inkomster för missionsverksamheten, kan jag ej bevara annorlunda än så, att det beror på, huru det står. Jag tror, att man kan begagna den ena gången ett sätt, den andra gången ett annat, allenast man handlar i gudsfruktan. Guds ord bestämmer i sådana saker ingenting annat, än att man må låta allting ärbart och stickligt tillgå. Om man resonnerar så: "Striften talar icke om auktioner, dervör är det striftwidrigt att hafwa dem", så begår man ett mycket stort fel. Striftwidrig blir en sak först då, när hon på något sätt strider mot ett i Striften uttaladt Guds ord. Men att det skulle strida mot något sådant Guds ord, om man genom auktioner o. d. söker samla medel till missionen, det må wisserligen blifwa svårt att visa.

Nu farwäl! Gud med oss! Bed för mig.

Gefle, 4 Okt. 1884.

P. W.

Nya Testamentet.

Ny översättning med förklarande anmärkningar
af

P. Waldenström.

Tjerde häftet. Pris 75 öre.

De föregående häftena finnas till pris af 75 öre pr häfte.

Guds nåd

Betraktelser öfver Tit. 2: 11—13

af

Sam. Johansson.

Pris 25 öre.

Pietisten,

sänd till Amerika, kostar för år 1885, likasom föregående år, 1 krona 25 öre med tillägg af portokostnaden 35 öre per exemplar, således 1 krona 60 öre. Hvar 6:te exemplar lemnas gratis, dock måste prenumeranten sjelf betala portot äfwen för frieremplaren.

Requisitioner torde insändas till

Pietistens expedition.